

Ács Karolina

Urunk! Kérünk adj fényt a szemekbe!

Körbenézek s a hont a hazában hol lelem meg?
sehol másutt,
mint tavaszi fecskerajban,
a füzek szomorúságában.

Magyar kéz adja el a hortobágy homokját
szemről szemre,
s legel a magyar ugaron
német, osztrák biojuh és kecske.

Kis hazánk szürkéinek szarva hullása,
gazdáink földjeinek kizsákmányolása,
idegen mag a nemes földben
férges termése drágán kel el.
Nem léphet versenyre,
a nylon szagú Kelettel.

Körbenézek és a hont a hazában hol lelem meg?
Foghagymában? Délibábban?
Szégyentől pirosuló paprikában?
Nem lelem...

Sárga szirmú kutyatejben,
Üres templomkertben,
talán még igen, igen!
De a szemekben,
tisza tükrű, báb szemekben,
ott már meg nem lelem.

---

* Válogatás a debreceni Szent József Gimnázium és Kollégium által meghirdetett országos versíró pályázat díjnyertes alkotásaiból

Baksa Edina Jéva

UBUNT

Játssz játékmester, játssz!
Hiába hittem azt, hogy többé már nem
hozzád szól a meghívás.
Hamis drogos kacajok,
játszom ujjaimmal a napot,
felteszek mindent,
mások játékát játszom, de nem csalog.
Fekete fotelben ragadtam,
testem itt, elmém ott,
skizofrén vagy, vagy csak hallgatatlan?
Játszd a játékot királyfi! –
a pókerből nem szállhatsz ki megállni.
Üres jelen...mocorog valami?...
Egyet hátra, egyet előre
ezt párban kell táncolni.
Lopd az ötletet,
én majd figyelek,
a holnap kameráz.
A filmet már eltettem,
mélyen...mélyen bőröm alá.
Póker kártya vagyok kezedben, nem ellenfél!
De hogy Joli vagy Joker?
Játszd a játékot játékmester!

Balogh Kristóf

A MagábaroskadóunivErzumbaN

A mennyekben, az esemény horizonton túl
 A szférák közt
 THE BOSS
 Ő az el- és újraindító, a PIN-, a PUNK-kód
 a PASSWORD,
 A te mindenhatód

Az teremtett Ő, Ő, a fő teremtŐ,
 Az Ősrobbanás impulzusa,
 Kinek mindenhez van kulcsa.
 A kőműves, az építész, a programozó.

„A gép forog, az alkotó pihen...”
 Kőbő, úgy 13,7 milliárd éve, óta,
 Azóta csak úgy lejár ide,
 Mint a világ fő bérbeadója.
 A Főbérló, ki lejár ide (fény)évente,
 Új időszámítást kezdeni, utána meg tombolni.
 Mint egy taxis,

Apokalipszis
 Eddig pörgött a taxióra,
 Itt az idő az új passióra.
 Ki lapot oszt,
 LIKE A BOSS

Jelenések 6: 12:
 Reklamációt a pénztár elhagyása
 után nem fogadunk el.

Lebeszéltük a keretet, megtenni
 megtettük, mit lehetett.
 Ennyi volt a világ, ennyi telt,
 Meg van dumálva, nekünk el *múlni kell*.
 Itt lent,
 The End--

És láttam, amikor feltörte a hatodik pecsétet:
 A fűtőanyag kifogyott, visszafelé bomlik a lét--
 Folyamatban lévő programok mentése.
 A Világ leállítása--

Dobi Frida

Elbocsátottál

Emlékszel? Valahonnan az átlátszó
színű nemlétből indultunk,
Te a hátamra kéredzkedtél,
vagy én akartam, hogy ott legyél?
Nem tudom már.
Csontig olvadtál bennem,
Te lettél én, én lettem Te,
miközben világtalan tapogatóztam határ után,
mi elválaszt, vagy megtart,
vagy egy kicsit is tudatszagú.
Hibátlanok voltunk, Te nem élhettél,
én szántalak, szerettelek öntudatlan,
meg akartalak menteni a sosemvolt sorsodtól,
befogadtalak, hogy kidobjalak.
Féltem helyetted, kettőnk helyett
roppantam össze – olykor a Semmitől –,
de Te nem kértél rá, Te csak figyeltél,
Te csak rettegtél.
Csupán azt akartad hogy éljek. Helyetted is.
Ki akartalak kaparni.
Megtettem volna, ha tudom, mégis Te voltál az,
aki képes volt elbocsátani.
S most egymással szemben állunk, útra kész,
Várjuk, ki teszi meg az első lépést.
Fázni fogok egyedül, s fázni fogsz!
Rád terítem a vörös szövetkabátom,
rám terítéd álmittas azúr köntösöd.
Tovaballagsz melegen betakarva, oda,
ahol áttetsző a fény, és semmi a feledés.
Fagyottan takarva elsétálok oda, ahol szmogízú a hajnal
és négyszázhatvan forint a buszjegy.

Kérelem

Tarts meg engem, Istenem,
ne engedj, s ne eressz,
mikor a rossz emléke egy falat
múltat csókol a jelenbe.
Kérlek, könyörgöm, maradjak meg ilyennek,
lássam sugár mögött a napot,
a hold mellett az eget,
ne hagyj, hogy a kályha emlékéből elveszen a meleg,
hadd érezzem a fa keménységét,
a hányás keserűjét.
Mutass utat, kérlek,
hol minden ember világába beléphetek,
és töröld le könnyem, mert
az én világomba belépőt nem lelek.
Légy velem, Uram, kérlek,
mert nagyon félek
magamtól s a világtól
s hogy fölemészt a fölösleges siránkozás
a javíthatatlan keserű fölött.
Lásd meg, Uram, kérlek,
lassan, de elveszejtem az engedetlenséget,
csak maradj velem s ne eressz.
Tarts meg, Uram, kérlek,
hadd maradjak meg ilyennek, vagy formálj jobbra,
s segíts, segíts, hogy ne rázzon meg a halál.

Ferenczi Fruzsina

Posztkultúra

Hu és pontkom fia vagyok én,
egyedül a világ-hálónak közepén.
Verseket posztolok a tihanyi ekhóhoz,
a kultúra behálóz; nincs kód, mi feloldoz.

Azok a hangok

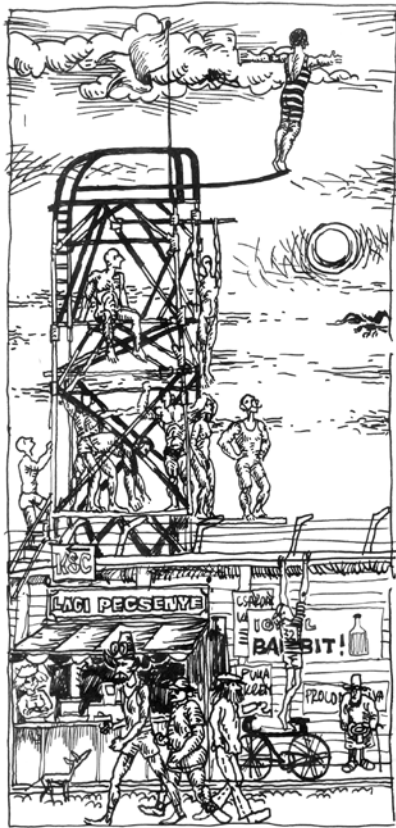
Céllövődését játszunk.
Ha elkapod, te nyersz.
Ha elkeserednél,
mint a sebekért síró gyermekek,
könnyeid elnyelik az anyák.
Céllövődését játszunk,
lesz sorszám is, meg minden.
Lesz vattacukor, körhinta, épületek.
Meg halottak, íjak, énekek,
meg fények, álmok, szép lovak.
Számháborúzzunk, tedd a fejedre,
így.
Ott a másik csapat
találd el, lőj belé, sebezd meg, folyjon a vér,
az agyvelő,
hallom,
ahogy roppan a golyón a csont
egészen aprón, ahogy a veréb csipog télen
és már árnyakat látnak az élők,
és a szájakból előtör a pára,
és a földön fekvőkből elszökik a lélek.
Sikítanak. Halál fehérek,
üvöltve örvendeznek az elkapott golyóknak,
nézd,
találtam egyet, de fényes, de kedves, milyen szép.
Üvöltés itt is, mindenki örül,

örül az erdő, táncol az ember, énekel a golyó,
nevető anyák, könnyezve kacagók,
páran még tapsolnak is vígan,
míg
mindent beborít a tél, a vér, a hó.

Végre csönd.

A madarak szeppenve ülnek a fákon,
visszhangzik a csattogó csönd a csőrükön.
Csontropanás.

Egészen apró, mint ők maguk télen,
mint a visszasíró anyák az agyvelők felett.
Játsszunk céllövöldést, és válassz egy számot.
Számolj vissza, ha lőhetek.

Szolyka Hajnalka

Hiányjelek

hajamból a virág
szívemből a béke
kezemről a gyűrű
ruhám minden éke
fülemből az ének
jóéjt-csók az este
csillagok az égről
anyám puha teste
jó szavak a bajban
gyógyír minden kínra
szeretet és jóság
kosaramból szilva
arcomról a mosoly
ládából a kincsem
testemből az élet
hiányzik az Isten

Nagypapa karosszéke

a halál, mint egy radírgumi
eltüntet minden vonalat
a textil gyűrődéseiből
egyetlen egy sem maradt
hiába üldögéltél ott
annyi hosszú éven át
már csak emlékeim őrzik
tested rézkarc nyomatát